

поділяється на економічну, політичну, екологічну, рекреаційну, споріднену, етнічну та ін. Політична міграція відбувається через різного роду переслідування, а також надзвичайних ситуацій політичного характеру (війни, революції, збройні зіткнення, політичні депортації).

І. Піонтківська вказує на те, що “масштабні дослідження зовнішньої трудової міграції українців за міжнародною методологією та за участю міжнародних організацій тричі проводив Держстат України: у 2005-2008 роках, у 2010-2012 роках та у 2015-2017 роках. Останній звіт відомство опублікувало наприкінці грудня 2017 року. Його дані свідчать, що упродовж 2015-2017 років за кордоном з метою заробітку перебувало 1,3 млн українських громадян – всього на 100 тис більше, ніж у 2010-2012 роках” [4].

Таким чином, міграція виступає одним із чинників поліпшення здоров'я населення світу, так як в результаті “перемішування” націй і народностей поліпшується генофонд людства. Однак саме міграція сприяє “поширенню” низки небезпечних захворювань, таких, як ВІЛ, гепатит та ін. До того ж, в країнах призначення, в місцях великої концентрації мігрантів спостерігаються зростання соціальної напруженості, посилення расової і національної ворожнечі, так як загострюється конкуренція на національних ринках праці, зменшується заробітна плата місцевих працівників.

У зв'язку з цим, формування і реалізація міграційної політики України має визначатися національними інтересам, пріоритетами національної безпеки, відповідати новим тенденціям на глобальному і регіональному рівнях та міжнародним стандартам.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Хомра А. У. *Міграція населення: вопросы теории, методики исследования*. Киев: Наукова думка, 1979. 148 с.
2. Денисенко М. Б., В. А. Ионцев, Б. С. Хорев. *Миграциология*. Москва: Изд-во МГУ, 1989. 96 с.
3. Юдина, Т. Н. *Миграция: словарь основных терминов*. Москва: Изд-во РГСУ, 2007. 472 с.
4. Піонтківська І. *Трудова міграція українців: позитив теж є // Економічна правда*. URL: <https://www.epravda.com.ua/columns/2018/02/28/634533/>. (дата звернення: 27.04.2018 р.).

Перейма Христина Вікторівна, магістрантка 1 курсу,
Ляхович Уляна Іванівна, к.ю.н., доцент,
доцент кафедри гуманітарних та
фундаментальних дисциплін

ВІЙСЬКОВА БЕЗПЕКА В КОНТЕКСТІ ТРАНСФОРМАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Стратегічні виклики у світі в ХХІ столітті породжують необхідність для стратегічного консенсусу в сфері безпеки і оборони між усіма державами. Радикальні загрози представляють міжнародний тероризм, релігійний екстремізм, збройні конфлікти, етнічна ненависть, наростаюча злочинність, незаконний обіг зброї, торгівля людьми, незаконна імміграції, транскордонна

контрабанда, поширення наркотиків та інших. Особливо небезпечними є об'єднання тероризму з насильством та розповсюдженням різних видів зброї масового знищення.

Після революції гідності на порядку денному гостро постала проблема забезпечення військової безпеки України. Згідно рішення Ради національної безпеки і оборони України “Про заходи щодо зміцнення національної безпеки України у воєнній сфері” від 5 травня 2014 р. було вжито наступні заходи:

- ✓ прийняти рішення про часткову мобілізацію;
- ✓ вжити заходів щодо ненастання витоку інформації щодо підготовки та виконання покладених на Збройні Сили України цілей [1].

Стратегія сталого розвитку “Україна – 2020” передбачає такі сфери реалізації воєнної безпеки:

- ✓ функціональна оптимізація (скорочення дублюючих і зайвих структур);
- ✓ централізація закупівель;
- ✓ оптимізація системи логістики;
- ✓ оновлення доктринальних та концептуальних підходів до забезпечення національної безпеки;
- ✓ створення ефективної державної системи кризового реагування (мережі ситуаційних центрів центральних органів виконавчої влади) за провідної ролі Ради національної безпеки і оборони України;
- ✓ залучення іноземних інвестицій та формування ефективної моделі державно-приватного партнерства;
- ✓ ефективна кадрова політика [2].

Воєнна доктрина Україна 2015 р. до актуальних воєнних загроз України віднесла:

- ✓ збройна агресія і порушення територіальної цілісності України (тимчасова окупація Російською Федерацією Автономної Республіки Крим, міста Севастополя та військова агресія Російської Федерації в окремих районах Донецької і Луганської областей);
- ✓ мілітаризація Російською Федерацією тимчасово окупованої території шляхом формування нових військових з'єднань і частин, а також постачання бойовиків, військової техніки та засобів матеріально-технічного забезпечення;
- ✓ присутність військового контингенту Російської Федерації у Придністровському регіоні Республіки Молдова, який може бути використаний для дестабілізації ситуації у південних регіонах України;
- ✓ нарощування Російською Федерацією поблизу державного кордону України угруповання військ з потужним ударно-наступальним потенціалом, створення нових, розширення і модернізація наявних баз, об'єктів військової інфраструктури;
- ✓ діяльність на території України не передбачених законом збройних формувань, спрямована на порушення політичного стану, погрози

населенню, усунення від опору, порушення здійснення влади, важливих об'єктів інфраструктури [3].

Таким чином, стратегія військової безпеки повинна бути спрямована на досягнення загального розуміння політики колективної безпеки і оборони. Головною метою майбутньої реформи Збройних Сил України є забезпечення безпеки шляхом активної співпраці між зацікавленими сторонами. Пріоритетними сферами є стабілізація регіону, зміцнення довіри, запобігання конфліктів, кризове управління, контроль над озброєннями, дотримання прав людини та інших. До інструментів консенсусу слід віднести безперервний діалог і переговори між членами-державами ОБСЄ з одного боку, і України – в якості країни-аспіранта НАТО, – з іншого боку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Про заходи щодо зміцнення національної безпеки України у воєнній сфері: рішення Ради національної безпеки і оборони України від 05.05.2014 № 453/2014 // База даних “Законодавство України” / Верховна Рада України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/453/2014> (дата звернення: 25.04.2018).*
2. *Стратегія сталого розвитку “Україна – 2020” : Указ Президента України від 12.01.2015 №5/2015 // База даних “Законодавство України” / Верховна Рада України. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/5/2015> (дата звернення: 25.04.2018).*
3. *Воєнна доктрина України: Указ Президента України від 24.09.2015 №555/2015 // База даних “Законодавство України” / Верховна Рада України. URL:<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/555/2015/page> (дата звернення: 25.04.2018).*

Стефанюк Мар’яна Іванівна, магістрантка 1 курсу,
Козин Лариса Володимирівна, к.е.н.,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

ЕФЕКТИВНА БІЗНЕС-МОДЕЛЬ ЯК ЗАПОРУКА ФОРМУВАННЯ СПОЖИВЧОЇ ЦІННОСТІ В СУЧАСНІЙ ЕКОНОМІЦІ

Револьюційні трансформації у світовій економіці суттєво змінили традиційну розстановку сил між споживачами і постачальниками товарів і послуг. Нові комунікаційні технології, інструменти електронної комерції та формування ліберального глобального торговельного режиму призвели до того, що клієнт одержує все більші можливості для вибору, будь-які, навіть найнесподіваніші потреби можуть знайти способи задоволення, а альтернативи пропозицій стають все більш прозорими. Тому сучасний бізнес не має іншого шляху, окрім орієнтації на клієнта. Це, у свою чергу, вимагає переоцінки ціннісних пропозицій, які формувалися для ринку – у багатьох галузях логіка ери виробництва, нарижним камінням якої був постачальник, вже стала нежиттєздатною.

Нові умови глобалізованої економіки загострюють потребу орієнтації не лише на те, як більш повно задовольнити потреби клієнта, але й те, як вірно визначити цінність пропозиції нових продуктів і послуг. Не маючи ефективної бізнес-моделі, новатори не зможуть ані запропонувати, ані отримати дохід від своїх нововведень.